

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνώσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὰς 100. Ἐξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

*Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθήμετε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

*Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος

Ἀθῆναι 7 Νοεμβρίου 1931

Ἔτος 53ον.—Ἀριθ. 49

Η ΜΙΚΡΗ ΑΓΝΩΣΤΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ L. DE KERANY

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— "Ἄς γυρίσουμε γρήγορα στὸ σπίτι, εἶπε μονάχα.

Μάζεψαν βιαστικὰ τὰ ἐργαλεῖα, ἀλλὰ τὴ στιγμὴ πού ἡ συντροφιά ἐτοιμαζόταν ν' ἀρχίσῃ τὸ δρόμο, ἡ Σολάνξ ἔβγαλε μιὰ χαρούμενη κραυγὴ :

— Νὰ δ μπαμπάς !

Κι' ἀληθινὰ φάνηκε ὁ κ. Σαρσέν, ἀλλὰ δὲν ἦταν μοναχὸς του. Κοντὰ του βάζιζε μιὰ νέα γυναίκα. Ἡ Θυμιούλα τὴν ἀναγνώρισε ἀμέσως : ἦταν ἐκεῖνη πού τῆς εἶχε μιλήσει, ἓνα πρωτὶ, στὴν ἀκρογιαλιά.

Τίποτα δὲ μπόρεσε νὰ σβύσῃ ἀπὸ τὴ μνήμη της τὸ χαριτωμένο πρόσωπό της με τὴ βαθειὰ ζωγραφισμένη λύπη, καὶ πολλὰς φορὲς στὰ ὄνειρά της τὸ εἶδε νὰ σκόβῃ πάνω στὸ δικό της.

Ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατὰ, γιατί μόλις εἶδε τὰ παιδιὰ, ἡ ἀγνωστὴ ἄφησε τὸ μπράτσο τοῦ συζύγου της, ὅπου ἀκουμποῦσε ὡς τότε, κι' ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος τῆς μικρῆς.

Μὲ μιὰ ἀπαλὴ χειρονομία παραμέρισε τίς μπουκλίες πού σκέπαζαν τὸ μέτωπό της καὶ τὴν κοίταξε στὰ μάτια.

— Παιδί μου, τῆς εἶπε ἐκστατικὰ, δὲ μπορεῖς νὰ θυμηθῇς τὴν ἐποχὴ πού ἦσουν ἀκόμα κοντὰ στοὺς γονεῖς σου ;

Ἡ Θυμιούλα ταράχτηκε, γίνηκε κόκκινη καὶ κούνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι.

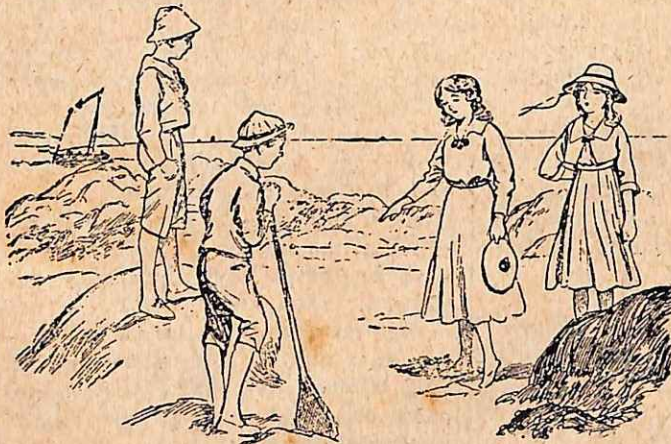
— "Οχι, ἦσαν ἀδύνατο αὐτό...

Τὰ περασμένα ἦταν σκεπασμένα γι' αὐτὴ μ' ἓναν πέπλο τόσο πυκνὸ, ὅσο κι' ἐκεῖνον πού ἀνασῆκωσε ἡ νέα κυρία γιὰ νὰ τὴν κοιτάξῃ πιὸ καλὰ.

Τὰ μάτια της, καθὼς εἶχαν καρφωθεί πάλιν στὴ Θυμιούλα, εἶχαν μιὰ τέτοια γλύκα, πού ἡ κόρη δοκίμασε ζωηρότερα ἀπὸ τὴν πρώτη φορά τὸν πόθο νὰ ριχτῇ στὴν ἀγκαλιά της καὶ νὰ μαζευτῇ μέσα ἐκεῖ σὰν κουβάρι. Ἀλλὰ μὲ ποῖο δικαίωμα θὰ ζητοῦσε χάδια ἀπὸ μιὰ ξένη ;

Μιὰ σιωπὴ γεμάτη ἀγωνία πλανίεταν πάνω ἀπὸ τὴ μικρὴ συντροφιά, μιὰ σιωπὴ πού κόπηκε ξαφνὰ ἀπὸ μιὰ ἀναφύνηση τῆς Σολάνξ :

— Μπαμπά, δὲς ἓνα κουτί πού βρή-

« — Νὰ τὸ μέρος ὅπου πέθανε ἡ Μόνα » (Σελ. 571, στ. α'.)

καμε σκάθοντας τὸν ἄμμο. Θέλεις νὰ τ' ἀνοιγῇς ; Ἡ Θυμιούλα λέει πὼς τὸ περτεχόμενόν του μπορεῖ νὰ τὴν ἀφορᾷ.

Μιὰ κραυγὴ ξέφυγε τότε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς νέας γυναίκας :

— Τὸ μολυβένιο μου κουτί !

— Τὸ κουτί σας ; ρώτησε παραξενεμένος ὁ κ. Σαρσέν.

— Ναι... ἐκεῖνο πού εἶχα κρεμάσει ἀπὸ τὴ ζώνη τοῦ παιδιοῦ μου, πρὶν ἀπὸ ἑφτὰ χρόνια, κατὰ τὴν ὥρα τοῦ ναυαγίου. "ὦ, σὰς παρακαλῶ ! ἀνοίξε το γρήγορα...

Ἡ ἀγνωστὴ ἦταν γλωμότερη ἀπὸ τὴ Θυμιούλα. Ὁ σύζυγός

της, συγχινημένος ὅσο κι' αὐτὴ, προσπάθησε ὥστόσο νὰ τὴν καταπραύνη.

Ὁ κ. Σαρσέν ἀνασῆκωσε μὲ δυσκολία τὸ κούπωμα, ἀπ' ὅπου ξέφυγαν ἀρκετὰ χαρτιά.

Ἐν' ἀπ' αὐτὰ πέταξε κι' ἔπεσε στὰ πόδια τῆς κυρίας, πού τὸ ἀρπάξε καὶ δοκίμασε νὰ τὸ διαβάσῃ μέσ' ἀπ' τὰ δάκρυα πού θόλωναν τὰ μάτια της.

Μερικὲς γραμμὲς ἦταν χαραγμένες ἐκεῖ με χοντρά γράμματα, οἱ ἀκόλουθες :

« Δὲ θέλω νὰ πρὶν δώσω τοὺς δικούς μου, ἀλλὰ κρύβω ἐδῶ μέσα τὰ χαρτιά πού ἀνήκουν στὴ μικρὴ πού λέγεται Θυμιούλα. Θὰ τῆς τὰ δώσω δταν θὰ γίνῃ μεγάλη ἢ δταν ἐγὼ θὰ βρεθῶ σὲ κίνδυνο θανάτου ».

— Ἡ Μόνα τάγραψε αὐτὰ, εἶπε ἡ Θυμιούλα, πού τὰ χέρια [της ἐνώθησαν σὲ μιὰ σπασμωδικὴ χειρονομία,

ἡ Μόνα, ἡ ἀγαπημένη μου Μόνα !

Στὸ μεταξὺ ὁ κ. Σαρσέν ξεδίπλωσε ἓνα χαρτί μ' ἐπίσημο ἐξωτερικόν, τὴν πράξη γεννήσεως χωρὶς ἀμφιβολία...

« — Αὐτὸ τὸ κουτί μοῦ ξανάφερε πολὺ μακρινὲς ἀναμνήσεις. » (Σελ. 571, στ. γ'.)

Τὸ διάβασε γρήγορα καὶ τὸ πρόσωπό του φανέρωσε τόση συγκίνηση, πού ἡ κυρία Ὀρλίζ τὸν ρώτησε μὲ πνιγμένη φωνή:

— Ἐχουμε γελαστεί, ἔ; Δὲν εἶν' αὐτή:...

Ὁ πατέρας τῆς Σολάνζ δίστασε λίγο.

— Μιλήστε ἀμέσως! τὸν ἐκέλευσε ἡ δυστυχισμένη γυναίκα. Ὅλα τ' ἄλλα εἶναι προτιμότερα ἀπὸ τὴν ἀβεβαιότητα. Αὐτὴ ἡ κόρη...

Ὁ κ. Σαρσέν ἀποφάσισε τότε νὰ μιλήσῃ. Ἡ συγκίνηση τῆς κυρίας μποροῦσε νὰ τὴ σκοτώσῃ.

Ἐσφίξε, μέσα στὰ δικά του, τὰ χέρια πού ἀπλώθηκαν πρὸς αὐτὸν μὲ μιὰ κραυγὴ παρακλητική, καὶ μουρμούρισε πολὺ σιγὰ, σὰ νὰθελε νὰ μετριάσῃ τὴ σημασία τῆς πληροφορίας:

— Αὐτὴ ἡ κόρη ὀνομάζεται Ἑλένη Ὀρλίζ!

Μιὰ διπλὴ κραυγὴ ἀκούστηκε:

— Τὸ παιδί μου!...

Σὲ μιὰ στιγμή, ἡ Θυμιούλα βρέθηκε σκεπασμένη ἀπὸ τὰ χαϊδευτικὰ χέρια πού τόσες φορές εἶχε ὄνειροπολῆσει τὴ θερμότητά τους. Ἐνοιωθε δάκρυα νὰ κυλοῦν στὰ μάγουλά της, φράσεις μισοκοιμημένων ἔφταναν στ' αὐτιά της—καὶ ξαφνικὰ βρῆκε τὴν ἀνάμνηση τῆς περασμένης τῆς ζωῆς.

Τῆς φάνηκε πὼς γύρισε στὴν ἐποχὴ ὅπου, πολὺ μικρὴ, μοίραζε τὰ φίλιά της σὲ δυὸ πλάσματα ὅμοια ἀγαπητά, κι' ἀπὸ τὰ βάρη τῆς μνήμης τῆς ξεπήδησαν οἱ πρώτες λέξεις πού μαθαίνουν νὰ φελιλίζουν ὅλα τὰ παιδικὰ χεῖλη:

— Μαμμά!... Μπαμπά!...

(Τὸ τέλος τοῦ ἐρχόμενου)

Γ. ΚΟΤΣΙΟΥΛΑΣ

Η ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ

Ἡ Ἀννιώ ἡ βοσκοπούλα
Εἶναι μιὰ τρελλὴ παιδούλα
Μὲ σγουρὰ ξανθὰ μαλλιά
Καὶ μὲ τὰ σπῆρα τῆς τὰνάνια
Ἡ Ἀννιώ ἡ βοσκοπούλα

Ἡ Ἀννιώ ἡ βοσκοπούλα
Μὲ τὴ ρόδινη αὐγούλα
Πάει ψηλὰ στὰ βουνάκια
Καὶ μαζεύει χορτάκια
Ἡ Ἀννιώ ἡ βοσκοπούλα

Ἡ Ἀννιώ ἡ βοσκοπούλα
Δὲν ἐγνώρισε μαννούλα
Καὶ πατέρα κι' ἀδελφάκια
Ὅπως τὰλλα τὰ παιδάκια
Ἡ Ἀννιώ ἡ βοσκοπούλα

Σὰν διψᾷ ἡ ὀρφανούλα
Πάει στὴν κρῖα τῆς βουνοῦλα,
Βάζει τὰ μικρὰ χεράκια
Καὶ δροσιζεῖ τὰ χεῖλιά της
Ἡ Ἀννιώ ἡ βοσκοπούλα

Ἡ Ἀννιώ ἡ βοσκοπούλα
Μέσα στὴ γλυκερὰ δροσούλα
Κλεί τὰ μαῦρα τῆς ματάκια
Καὶ κοιμᾶται πλάι στ' ἀρνάκια
Ἡ Ἀννιώ ἡ βοσκοπούλα

ΜΑΡΙΚΑ Μ. ΦΑΛΑΓΚΑ

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ ΤΟΥ ΔΕΛΦΙΝΟΥ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Ἐ Καπέτε... κακουργάκι, τί κρύβεις κάτω ἀπὸ τὴ μπλούζα σου, μασκάρά;

Κι' ὁ Σιμόν τρομέρος, σηκώνοντας τ' ἀγριωπά του μάτια πρὸς τὰ κατὰ κάθαρα γαλάζια τοῦ μικροῦ Δελφίνου, ἄρχισε νὰ τὸν ψαχουλεύῃ βάνουσα... Ἐκεῖνο, μὲ μιὰ ἀδιόρατη τρεμούλα στ' ἀχείλι μὲ τὰ μάτια περήφανα στεγνά, ἐξακολουθεῖ νὰ σφίγγῃ, κάτω ἀπὸ τὸ λερὲ μπλουζάκι του, κάτι πού δὲ θέλει νὰ φανερώσῃ στὸν τύραννό του.

Μὰ ὁ Σιμόν δὲν χάνει καιρό, μὲ τὰ τριχωτὰ, μαύρα του χέρια, ξεμπλέκει τὰ λεπτὰ χεράκια τοῦ μικροῦ, καὶ στὴ στιγμή ἕνα ρῶς τριανταφυλλάκι, μισομαραμένο, κυλάει στὴς βρωμερὲς σανίδες τῆς φωχοκάμαρας.

Ἐνα χάχανο στὴν ἀρχή, μιὰ βρισιά ὕστερα, ἕνας γερὸς μπάτσος τελευταῖα, ἐλάφρωςαν λιγάκι τὸ δεσμοφύλακα.

— Ὅστε ἔτσι, μοῦ θέλεις καὶ τριανταφυλλάκια, προδοτάκι, ἔ;... Μὴ καὶ θαρρεῖς πὼς βρίσκεις ἀκόμα στὸ παλάτι σου, παλιόπαιδο;...

Τὸ παιδί ἀφωνα, χωρὶς οὔτε κὰν νὰ κοιτάξῃ τὸ Σιμόν, σήκωσε τὸ τριαντάφυλλο, τὸχωσε πάλι στὴ μπλούζα του καὶ κίνησε νὰ καθίσῃ γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὴ δουλειά του: νὰ καρφώσῃ πρὸς πάνω σὲ κάτι χοντρά ξυλοπάπουσα.

Μὰ ὁ Σιμόν δὲν τὸν ἄφησε. Τὸ τριαντάφυλλο τοῦ ἐρέθισε τὰ νεύρα, τὸν ἔκανε ἄνω-κάτω. Εἶχε τὴν ἐλπίδα πὼς θάβρισκε κάτω ἀπὸ τὴν μπλούζα τοῦ παιδιοῦ κανένα ἐργαλεῖο, κανένα σουγιά, κάτι πού νὰ τὸ ἐνοχοποιῶσε μ' αὐτὸ τὸ ἄθωο λουλουδάκι, πού δὲν μποροῦσε σὲ κανένα νὰ κἀν κακό, τὸν ἀναστάτωνε περισσότερο.

Σὲ μιὰ στιγμή τὸ τριαντάφυλλο ξαναβρέθηκε στὰ χέρια του, τὸ ξεφύλλισε μὲ μανία, κι' ὕστερα τὸ τσαλαπάτησε μὲ τὰ χοντροπάπουσά του.

Ὁ Δελφίνος, πού στὴν ἀρχὴ τὸν κοίταζε περήφανα, ὅταν εἶδε πὼς τὸ τριαντάφυλλό του δὲν ἦταν πιά παρὰ κάτι λερὲς βοδινὲς πάνω στὸ πάτωμα, ἄφησε νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἕνας ἀναστεναγμός, καὶ χοντρά δάκρυα, ἀσυγκράτητα, γοργοκυλοῦσαν στὰ χλωμὰ ἀδυνατισμένα του μάγουλα.

— Καὶ τώρα πές μου, πού τὸ βρήκες τὸ τριαντάφυλλο, καὶ τί τὸ θέλες, καταραμένο κορμί;... Μήπως σοῦ χρειάζεταν γιὰ νὰ μσκομυρίσῃς τὴ βρώμα τῆς φυλακῆς σου;...

Τὰ δάκρυα πύκνωναν, πύκνωναν, οἱ ἀναστεναγμοὶ ἔγιναν πνιχτοὶ λυγμοί, καὶ τὸ λεπτοκαρμωμένο κορμάκι τραντάζεταν ὀλόκληρο ἀπ' τὴν ἀπελπισία...

Ὁ Σιμόν ἔσκαγε.

— Μὰ ἐπιτέλους εἶσαι μουγγός;...

Μίλα μου σοῦ λέω, μίλα μου!... Ποῦ βρήκες τὸ τριαντάφυλλο... τί ἤθελες νὰ τὸ κάνῃς, καὶ μοιρολογᾷς ἔτσι δά, καταραμένο;...

Καὶ τότε ἔγινε ἕνα ξέσπασμα τῆς μικρῆς φυλακισμένης ψυχούλας πού δὲν ἤθελε νὰ ἐκδηλωθῇ. Ἐνας χείμαρρος ἀπὸ λόγια ἀκατάστατα, πνιχτά, κομμένα ἀπὸ συχνούς λυγμούς, μιὰ εὐλωπία παράδοξη, πού ποτὲ ὡς τότε δὲν εἶχε δείξῃ τὸ φυλακισμένο βασίλειό του.

— Ἦθελα νὰχῶ ἕνα τριαντάφυλλο, ἤθελα νὰχῶ ἕνα τριαντάφυλλο... εἶχα μὲ τόσα πολλὰ «ἐκεῖ»!... Στὴν ταράτσα μερὴν τριανταφυλλιά... τὴ γυνώρισα στὴ στιγμή, πάντα μ' ἄρεσαν τὰ λουλούδια. Κρυφὰ-κρυφὰ τὴν πότιζα, πολλὰς φορές δὲν εἶχα ἀρκετὸ νερὸ καὶ τῆς ἔδινα ἀπ' τὸ δικό μου τὸ σταμνάκι... ὥρες, ὥρες ἔμενα διψασμένος, γι' αὐτήν... Καὶ νὰ... εἶναι λίγες μέρες... εἶδα στὸ τέλος πιά ἕνα μπουμπούκι... πὼς τὴν πρόσεχα τὴν τριανταφυλλίτσα μου, πὼς τὴν πρόσεχα...

Σταμάτησε λαχανιασμένος. Τόσα λόγια, τόσα πολλὰ λόγια ἦταν ἡ πρώτη φορά πού ἔδιναν, ἀπ' τὰ χλωμὰ σκαμμένα χεῖλιά του...

Ὁ Σιμόν ἐνίωσε κάτι σὰν τρεμούλιασμα μέσα στὰ βάρη τῆς σκοτεινῆς ψυχῆς του. Δὲν ἦταν συγκίνηση, δὲν ἦταν εὐσπλαχνία... μόνο ἡ ἐπίγνωση πὺς ὑπῆρχε ἕνας κόσμος «ἀγνώστου» σ' αὐτόν, πού σιγὰ-σιγὰ ξεσκαπαζόταν μπροστά στὰ ἐκπληκτικὰ μάτια του...

Δὲ μίλησε. Ἦταν ἡ πρώτη φορά πού τὸ παιδί εἶπε τόσα λόγια χωρὶς νὰ τὸ διακόψῃ μὲ μιὰ βρισιά, μ' ἕνα μπάτσο. Κι' ἐκεῖνο πῆρε θάρρος κι' ἐξακολούθησε...

— Καὶ νὰ πού σήμερα ἀνοίξε τὸ τριαντάφυλλό μου... καὶ δὲν τὸ περίμενα, σὰς βεβαίω, δὲν τὸ περίμενα... χθὲς ἀκόμα ἦταν ἕνα μικρὸ ρῶς μπουμπούκι... πὼς ἀνοίξε στὰ χεῖλιά σου σὲ μιὰ νύχτα!... Καὶ νὰ τύχῃ σήμερα, σήμερα πού τὸ θέλα πιά πολὺ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά!

— Καὶ γιατί σήμερα πιά πολὺ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά;

— Γιατί... γιατί... Μὰ σταμάτησε. Τὸ θάρρος πού εἶχε πάρει μιὰ στιγμή, χάθηκε μπροστὰ στὴν ἄγρια, ἐξεταστικὴ ματιά τοῦ Σιμόν.

Μὰ μέσα του ψιθύριζε τὸ «γιατί». Πρώτη φορά μετὰ ἀπὸ τόσο καιρό. Εἶδε σήμερα στὸν ὕπνο του τὴ μανούλα του.

Πρόβαλε μπροστὰ του, ὅπως τὴν ἔφερε «τότε», μὲ τὸ μακρὸ κάτασπρο φουστάνι, γιομάτο νταντέλες, μὲ τὰ μαλλιά ὁμορφα χτενισμένα, σὲ μικρὲς μικρὲς μπουκλίσες... Ἐπῆρε στὴν ἀγκαλιά της, καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα τριαντάφυλλο πού τὸ πότιζε μὲ τὸ δικό του τὸ νερὸ, μένοντας ὥρες διψασμένος.

ΚΑΝΕΛΛΙΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΕ'

Ἀλλὰ ὄχι. Φαίνεται πὼς ἦταν γραφτό μου νὰ ζήσω ἀκόμα, Πῶς, τὴν ἄλλη φορὰ πού κινδύνευα πάλι νὰ πιασθῶ ἀπ' τὸ σκύλο, μοῦ ἔτυχαν τὰ μπαλλονάκια ἐκεῖνα καὶ σώθηκα; Ἐτσι καὶ τώρα μοῦ ἔτυχε κάτι τί, πού ἦταν ἡ ἀνέλπιστη σωτηρία μου.

Δὲ φτάνει βέβαια νὰ σὲ βοηθῇ ἡ τύχη. Πρέπει καὶ νὰ εἶσαι ἱκανὸς νὰ ἐπωφεληθῇς. Κι' ὅπως τὴν ἄλλη φορὰ εἶχα τὴν ἐξυπνάδα νὰ δέσω τὰ μπαλλονάκια στὴ μέση μου καὶ νὰ πετάξω, ἔτσι καὶ τώρα... Μὰ σταθῆτε νὰ σὰς πῶ πρῶτα τί καλὸ μοῦ ἔτυχε.

Καθὼς ἔτρεχα μπροστὰ ἀπ' τὸ λιοντάρι πού μὲ κυνηγοῦσε, τὸ μάτι μου

πῆρε ἕνα χωριάτη, πού ἔστηνε ἕνα μεγάλο, γερὸ δόκανο γι' ἀγορία. «Ἄ! εἶπα ἀμέσως μὲ τὸ νοῦ μου. Ἄν πιαστῇ σ' αὐτὴ τὴν παγίδα τὸ λιοντάρι, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμή, ἐγὼ παίρνω καιρὸ καὶ γλιτώνω. Μὰ δὲν εἶναι δύσκολο. Δὲν τρέχει ἱσχυρὰ μου νὰ μὲ πιάσῃ; δὲν πάει ὅπου τὸ πάω ἐγώ;... Θὰ τὸ πάω λοιπὸν ἴσια στὸ δόκανο!».

Πραγματικῶς. Τρέχοντας, πέρασα κοντὰ-κοντὰ ἀπ' τὸ δόκανο (ὁ χωριάτης πού τὸ ἔστησε, εἶχε φύγει). Τὸ λιοντάρι, φυσικά, ἀκολούθησε τὰ ἴχνη μου. Καὶ πρὶν κάμω δέκα ἀκόμα βήματα—πῆδους δηλαδὴ—ἀκούω πίσω μου μιὰ φωνάρα σὰ βροντή:

— Μπρέ! τί εἶν' αὐτό;... Ἄ! πιάστηκα!

Ἐσεῖς δὲ θαυμάζετε παρὰ ἕνα βουχηθμό. Ἐγὼ ὅμως ἀκουσα λόγια καὶ τὰ κατάλαβα. Γιατί ὅλα τὰ ζῶα μιλοῦμε τὴν ἴδια γλῶσσα—σκυλιά, ἀλεπούδες, λύκοι, κουνέλια, λιοντάρια ἢ φωνὴ μας μόνο διαφέρει—καὶ καταλαβαίνομαστε μεταξύ μας. Μόνο οἱ ἄνθρωποι δὲν μᾶς καταλαβαίνουν.

Τόλμησα νὰ κοινοσταθῶ καὶ νὰ κοιτάξω πίσω μου. Εἶδα τότε τὸ λιοντάρι πιασμένο στὸ δόκανο ἀπ' τὴν οὐρά. Ναι, τὸ μεγάλο καὶ φοβερὸ λιοντάρι, ὁ βασιλιάς τῶν ζώων, εἶχε πιαστῇ στὸ δόκανο τοῦ χωριάτη, ἀπὸ τὴν ἐξυπνάδα πού εἶχα ἐγὼ νὰ τὸ κάμω νὰ περάσῃ ἀπὸ πάνω του! Μὲ ἄλλους λόγους, ἐγώ,

Τ' ὄνειρο ἦταν τόσο ζωηρό, πού ἔταν εἶδε τὸ πρῶτ', πὼς σ' ἄληθινὰ τὸ τριανταφυλλάκι εἶχε ἀνοίξει, γεννήθηκε στὴν ψυχὴ του ἡ πεποίθηση πὼς σίγουρα θάβλεπε σήμερα τὴ μητέρα του.

Καὶ τὸκοψε... καὶ πρόσμενε...

Κι' ὅμως νά, πού τὸ λουλούδι δὲν ὑπάρχει πιά... κι' ἂν ἔρθῃ ξαφνικά ἡ μητέρα του, δὲ θάχῃ τίποτα νὰ τῆς δώσῃ!...

— Γιατί σήμερα, περισσότερο, ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, πές μου;... τί θὰ τὸ κανες τὸ τριαντάφυλλο, τρελλόπαιδο;

Κι' ἄθελα τὸ παιδί εἶπε τὸ μυστικό του:

— Θὰ τὸ δῶνα στὴ μαμά μου, τὴ Βασίλισσα!

Σὰν τὸ θερὶό ρίχτηκε ἀπάνω του ὁ Σιμόν, χτυπώντας το μὲ μανία. Ὁ ἐλάχιτος οἶκτος, πού εἶχε ἀρχίσει νὰ βλαστάνῃ στὴ ψυχὴ του, χάθηκε στὸ ἀκουσμα τοῦ ὀνόματος τῆς Βασίλισσας.

— Λυκόπαιδο!... καταραμένο!... ἂν τολμήσῃς νὰ ξαναπῇς τὸνομα τῆς κακούργας τῆς μάνας σου... θὰ σὲ σκοτώσω!

Κι' οἱ χτύποι πέφτουν ἀδιάκοπα στὸ πονεμένο παιδάκι.

Ξαφνικὰ μιὰ θριαμβευτικὴ κωδωνοκρουσία ξεχυθῆκε στὸ στενὸ καμαράκι τῆς φυλακῆς.

Οἱ καμπάνες ὅλων τῶν ἐκκλησιῶν χτυποῦσαν τρελλὰ, ἀδιάκοπα, θριαμβευτικά...

Κι' ὁλος ὁ θυμὸς τοῦ Σιμόν πέρασε μεμιάς. Μιὰ ἀστραπὴ ἐνθουσιασμοῦ φώτισε τὰ σκοτεινισμένα του μάτια, κι' ἕνα πλατὺ γέλιο φαίδρυνε τὴ φριχτὴ μορφὴ του...

— Χά, χά, χά, Καπέτε!... Κρίμα πού σοῦ βλάστησε τὸ τριαντάφυλλό σου... θὰ σοῦ χρειάζεταν γιὰ νὰ τὸ ρίξῃς στὸν τάφο τῆς μάνας σου...

Ἐκεῖ πέρα, στὸ Παρίσι, ἐνῶ οἱ καμπάνες χτυποῦσαν ἐνθουσιαστικά γιὰ τὸ κρίμα πού γινόταν, ὁ ὄχλος ἀκολουθεῖσε ξεφωνίζοντας τὴ μοιραία σκοτεινὴ κάρτα τοῦ θανάτου...

Κι' ἡ Βασίλισσα μὲ τὸ μέτωπο ψηλά, δίχως νὰ δειλιάσῃ, προχωροῦσε πρὸς τὴ λαίμηττό...

(Διασκευῇ)

ΜΑΡΜΑΡΥΓΕΣ

Εἶναι μεγάλῃ εὐτυχία νὰ μιμεῖται κανεὶς ἐκεῖνον πού ἀγαπᾷ.

Καλὴ ἀνατροφή εἶναι νὰ ἐξακολουθοῦν τὰ παιδιὰ νὰ ἀπακούουν κι' ἀφοῦ παύσουν οἱ γονεῖς νὰ διατάζουν.

Τὸ μάτι δὲν βλέπει ὅταν ὁ νοῦς προσέχῃ ἄλλου.

ΔΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΣ

[Ἀπὸ ἀνέκδοτα χειρόγραφα του]

Ο ΒΑΦΤΙΣΤΙΚΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας βασιλιάς και μια βασίλισσα, και δεν είχαν παιδιά και το είχαν καιρό μεγάλο. Μια μέρα αποφάσισε ο βασιλιάς να πάει να λειτουργήσει σε κάποιο μοναστήρι μακρινό και να παρακαλέσει τον Άγιο να του χαρίσει ένα διάδοχο.

Μπήκε λοιπόν ο βασιλιάς, πήρε και τσούρμα κάμποση μαζί του και ξεκίνησε. Τό βράδυ, εκεί που κόντευαν να φτάσουν, πιάνε μια θαλάσσοταραχή, μια φουρτούνα, που ούτε οδρανέ βλεπες μπροστά σου, ούτε γη, ούτε θάλασσα. Καμιά φορά, εκεί που βολοδέρνανε και δεν ήξεραν κατά που να πάνε, βλέπει ο βασιλιάς μια φωτιά απ' αγνάντια.

— Βρέ παιδιά, λέει ο βασιλιάς, για να είναι εκεί φωτιά, θα πη πως είναι και στεριά. Κατά και να τραβήξουμε.

Βάζουν πλώρη κατά και που έδλεπαν τη φωτιά και φτάνουν στη στεριά. Βρήκαν λιμάνι, έρριξαν αγκυρά και περίμεναν να ξεμερώσει.

Τό πρωί πήγε ο βασιλιάς στο μοναστήρι, προσκύνησε, λειτουργήθηκε. Σάν σκόλασε η εκκλησιά, βάζει έναν τελάλη να λέη, πως όποιος είχε τη φωτιά αναμμένη χτες το βράδυ, να παρουσιαστεί στο βασιλιά.

Φώναξε, ξαναφώναξε ο τελάλης, κανένας δεν φανερώδταν. Μετά πολλά παρουσιάζεται ένας χωριάτης.

— Βασιλιά μου πολυχρονεμένο, λέει, εγώ την αναψα τη φωτιά, αλλά δεν τ'κανα για κακό. Έπαιδοκώμησε η γυναίκα μου, κι' επειδή καθόμαστε σε μια καλύδα πάνω στο βουνό, αναψα μια φωτιά απέξω από το καλύδι μας για να της κάνω λίγη ζέστη.

— Έσ' λοιπόν ήσουν που μας γλίτωσες, έμένα και το καράδι μου; λέει ο βασιλιάς. Αφού γέννησε η γυναίκα σου, εγώ θα γίνω κουμπάρος σου και θα σου βαφτίσω το παιδί.

— Άμ' βασιλέα μου, λέει ο κακομοίρης ο τσοπάνης, εγώ ούτε σπίτι έχω, ούτε σκαμνί για να σε βάλω να καθήσης. Σ' ένα καλύδι κάθουμαι πάνω στο βουνό και βόσκω τα πρόβατα.

Βγάζει ο βασιλιάς μια σακκούλα φλουριά και τη δίνει στον τσοπάνη.

— Να π'ας, του λέει, ν' αγοράσεις τώρα εθής ένα σπίτι εδω κάτω στο χωριό, και να ετοιμάσεις όλα όσα χρειάζονται για να γίνουν τα βαφτίσια αύριο κιάλας, γιατί βιάζομαι να γυρίσω στην πρωτεύουσά μου.

Τρέχει ο τσοπάνης, αγοράζει σπίτι, παίρνει επιπλά, τα ετοιμάζει όλα όπως έπρεπε. Γίνονται την άλλη μέρα τα βαφτίσια που δεν μετάνιναν άλλα τέτοια.

Προτού να ξεκινήσει ο βασιλιάς, να φύγει, έβαλε μια σακκούλα με φλουριά από κάτω από το προσκέφαλο του παιδιού, και έδωσε στον κουμπάρο του μια κασέλα.

— Τό παιδί, του λέει, να το σπουδάσης όπως πρέπει, και όταν γίνη δώδεκα χρονών, να το παραδώσεις τούτη την κασέλα.

Πέρασαν κάμποσα χρόνια, έγινε το παιδί ένα κοτσάμ παλγκαράκι. Τού πήρε ο πατέρας του δασκάλους, τού πήρε βιβλία, το έκανε ξεφτέρι στα γράμματα. Σάν έγινε δώδεκα χρονών, το φωνάζει και του λέει:

— Παιδί μου, όταν σε βάπτισε ο νονός σου, ο βασιλιάς, μου άφησε τούτη την κασέλα και μου είπε να στην παραδώσω, όταν θα γίνης δώδεκα χρονών. Τώρα ήρθε η ώρα και στην παραδίνω.

— Άνοίγει το παιδί την κασέλα και τι να δει! Μια δολόχρυση βασιλική φορεσιά, με το σπαθί της, με όλα της, δυο κόλλες χαρτί γραμμένες, και τον πάτο της κασέλας στρωμένο στο με φλουριά. Παίρνει το παιδί το χαρτί και διαβάζει:

«Εγώ, παιδί μου, επειδή παιδιά δεν έχω, έχω σκοπό να σε κάνω διάδοχό μου. Να φορέσης λοιπόν αυτά τα ρούχα, να πάρης ένα άλλογο καλό, και να γυρίσης ως την Πάτρα. Κι' από και να μου στείλεις μήνυμα για να έρθω εγώ με τα βασιλικά άμαξια να σε πάρω. Στο δρόμο όμως που θα γυρίσεις, αν ιδής παπά, να γυρίσης πίσω, κι' αν ιδής σπανό, να μην τον καλημερίσεις».

Πάει το παιδί στον πατέρα του και του λέει:

— Πατέρα μου, εγώ θα φύγω να πάω να βρω το νονό μου το βασιλιά, γιατί θέλει να με κάνει διάδοχό του.

— Παιδάκι μου, του λέει ο πατέρας του, που θα φύγης και θα μάς αφήσης και μένα και τη μάνα σου την κακομοίρα, που δεν έχουμε άλλο παιδί από σένα:

— Έννοια σου, του λέει ο γιός του, εγώ άμα φτάσω εκεί, θα στείλω να σ'ας πάρω κοντά μου: αλλά τώρα πρέπει να σ'ας αφήσω μια και μου άφησε τούτη την παραγγελία ο βασιλιάς.

Βάζει λοιπόν το παιδί τη βασιλική φορεσιά, παίρνει ένα καλό άλλογο, αφήνει γεια στους γονιούς του και φεύγει. Σάν είχε προχωρήσει ως δυο μέρες δρόμο, άπαντάει έναν παπά στο δρόμο του. Στρίβει τ' άλλογό του, γυρίζει πίσω.

Εκινάει πάλι, δρόμο παίρνει, δρόμο αφήνει, κι' εκεί που πήγαινε, βλέπει ένα σπανό.

— Καλημέρα, παιδί μου, του λέει ο σπανός.

Μιλιά εκείνος.

— Γεια σου, καλόπαιδο, που π'ας; Μιλιά το παιδί.

— Έννοια σου, παλιόπαιδο, κι' εγώ θα σου τη φτιάξω! λέει ο σπανός.

Τρέχει, παίρνει δυο βαρέλια, τα φορτώνει σ' ένα γαϊδούρι, τα γεμίζει νερό, βγαίνει απ' άλλον δρόμο μπροστά από το παιδί, και έκανε πως τάχα επότιζε το δρόμο.

— Άχ, καϊμένο, του λέει το παιδί. Δε μου δίνεις λιγάκι νερό που διψάω;

— Αυτό δεν είναι καλό νερό, του λέει ο σπανός. Μά αν διψάς, έλα μαζί μου, να σε πάω εγώ σ' ένα πηγάδι που έχει καλό νερό.

Τραβάει το παιδί από πίσω του, κι' ο σπανός τον πάει σ' ένα δάσος. Τον πάει, τον πάει, τον φτάνει σ' ένα πηγάδι.

— Τώρα, του λέει, αν θέλεις να πιής νερό, θα κατεβής κάτω, γιατί δεν έχω κουβά να σου ανεβάσω.

Δένεται το παιδί μ' ένα σκοινί, κατεβαίνει κάτω. Τού λύνει ο σπανός το

ΑΓΟΡΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΥΠΟ ΑΝΑΤΟΛ ΦΡΑΝΣ

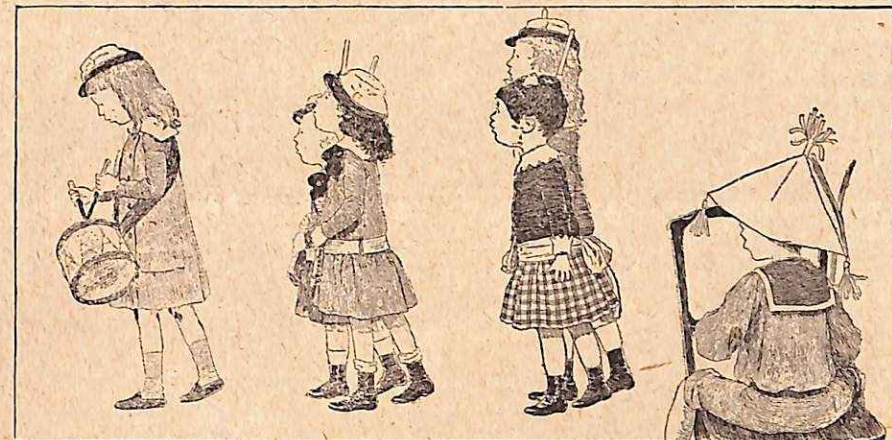
Γ'

Η Έπιθεώρηση

Ο Ρενέ, ο Μπερνάρ, ο Ροζέ, ο Ζάκ κι' ο Έτιέν έχουν τη γνώμη πως δεν είναι πιά ώρατο πράγμα στον κόσμο από το να ναι κανείς στρατιώτης. Η Φρανσίνα συμφωνεί μαζί τους και θέλε να-

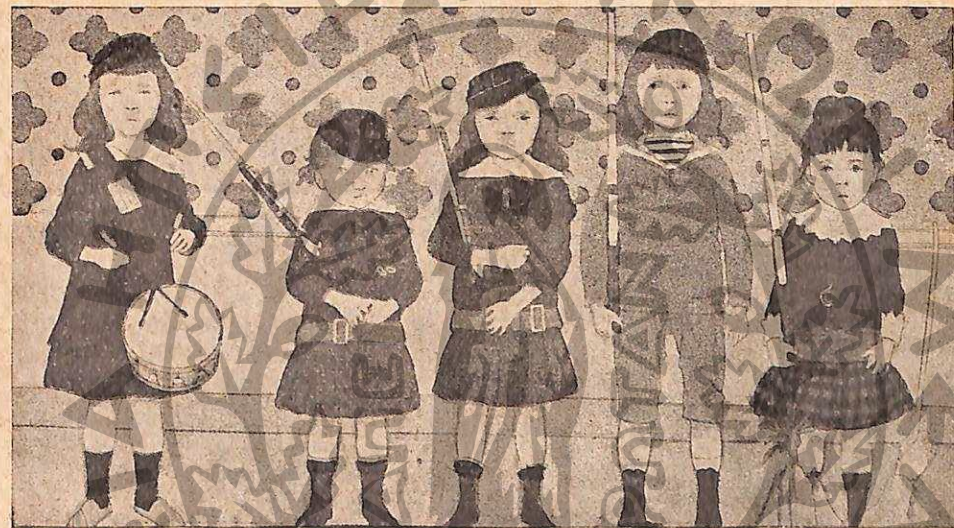
τευμά του αποτελείται από ένα ταμπουλιέρη και τέσσερις στρατιώτες.

— Έπ' ωμου! έμπρός, μάρε! Κι' αρχίζει η παρέλαση. Η Φρανσίνα και ο Ροζέ είν' ένα καμάρι με τα δπλα τους. Ο Ζάκ, είναι αλήθεια, κρατάει χωρίς κέφι το τουφέκι

να αγορά για να γίνη στρατιώτης. Κρίνουν έτσι, γιατί οι στρατιώτες φορνε όμορφες στολές, έπωμίδες και χρυσά γαλόνια, και σπαθιά που αστράφτουν. Είναι κι' άλλος ένας άκομη λόγος για να βάζουν το στρατιώτη στην πρώτη γραμμή: ο στρατιώτης δίνει τη ζωή του. Δεν υπάρχει στον κόσμο τούτο αληθινό μεγαλειό, παρά μόνο της θυσίας κι' ή Θυσία της ζωής είναι ή πιο με-

του. Είναι γιατί έχει μελαγχολική ψυχή. Δεν πρέπει να του γίνη παρατήρηση. Οι όνειροπόλοι μπορεί να ναι το ίδιο γενναίοι, καθώς κι' εκείνοι που δεν όνειρεύονται διόλου. Μά ο μικρότερος αδερφός του, ο Έτιέν, ο πιο μικρός απ' τους άντρες του στρατεύματος μένει σκεπτικός. Είναι φιλόδοξος. Θάθελε να γίνη μονομιάς, στρατηγός: γι' αυτό είναι συλλογισμένος

γάλη απ' όλες, αφού περιλαβάνει κι' όλες τις άλλες. Για τούτο ή καρδιά μας χτυπά όταν περνά κανένα σύνταγμα.

Ο Ρενέ είναι στρατηγός. Φορεί δικωχο καπέλο και καθαλλικεύει πολέμικό άλλογο. Το καπέλό είναι από χαρτί και τ'άλογο είναι μια καρέκλα. Τό στρά-

— Έμπρός! έμπρός! φωνάζει ο Ρενέ. Θα πέσουμε πάνω στους Κινέζους που είναι στην τραπέζα.

Οι Κινέζοι είναι οι καρέκλες. Όταν πάζει κανείς τον πόλεμο, οι καρέκλες είναι έξοχες για να κάνουν τούς Κινέζους, Πέφτουν, κι' είναι το μόνο που

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

1. ΒΙΚΤΩΡΙΑ Π. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΟΥ. Μουσικό και Έντελβέργς. Άθηναι. Α' Βραβείον 244ου Διαγωνισμού Λύσεων και Ίσότητος 242ου, 246ου, 248ου και 249ου. — 2. ΜΙΝΑ Σ. ΣΤΕΦΟΠΟΥΛΟΥ. Πάνθεα Άβραδάτου, Άθηναι. Νικήτρια Πεντάθλου 1928-29, Α' Βραβείον Εδόμητων 1929 και 1930, Α Βραβ. Μ. Διαγωνισμού Ποιήματος, Α' Βραβ. 247ου προς σύνθεσιν Άσκήσεων, Ίσότητος 244ου Λύσεων κτλ. — 3. ΑΛΙΚΗ ΔΑΓΙΑΝΝΑΚΗ. Άφρικάννα, Κων. πολις. Α' Βραβ. Διαγ. Φωτογραφίας και Ίσότη. 248ου Λύσεων.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΕΝΤΑΘΛΟΥ 1930-31

[Συνέχεια από το προηγούμενο και τέλος]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Δ' ΑΓΩΝΙΣΜΑΤΟΣ

Τυπογραφικά Λάθη

Είχα δώσει το κατωτέρω διηγηματάκι με 18 τυπογραφικά λάθη, καμωμένα επίτηδες, ώστε να λυσιτελούν την έννοια. Το δημοσίευμα τώρα διορθωμένο. Οί λέξεις που επρόκειτο ν' αποκατασταθούν, είναι με παχύτερα στοιχεία, βλέπετε δε ότι δεν διαφέρουν από τις λανθασμένες παρά ένα ή δύο γράμματα :

Σε μιὰ μεγάλη πόλη ήταν μιὰ φορὰ ἕνα θηριοτροφείο. Μπορούσε κανείς νὰ το ἐπισκεφθῇ ἢ ἀγοράζοντας εἰσιτήριο, ἢ δίνοντας ἀντὶ χρημάτων, σκυλιὰ καὶ γατιά, πού ζοῦσαν γιὰ τροφή τῶν θηριῶν.

Ἐνας φτωχὸς πού δὲν εἶχε παρόδες, θέλησε κι' αὐτὸς νὰ πολεμήσῃ τὰ θηρία. Ἐπείσσε λοιπὸν ἕνα σκυλάκι ἀπὸ τὸ δρόμο καὶ τὸ ἔδωσε στὸν εἰσιτηριοπώλη. Ἐτοί τὸν ἄφησαν νὰ μπῇ, καὶ τὸ καίμενο τὸ σκυλάκι τὸ ἔβριζαν στὸ κλουβὶ ἑνὸς λεονταριοῦ γιὰ νὰ τὸ φάῃ.

Τὸ σκυλάκι ἐπαλῶθηκε ἀνάσκελα μετὰ πόδια στὸν ἀέρα καὶ κουνούσε τὴν οὐρά του. Τὸ λεοντάρὶ τὸ ἐπείσσε καὶ τὸ ἔβριζε ὁρῶν. Τὸ σκυλάκι σηκώθηκε κι' ἔβγαλε σούβλα.

Τὸ λεοντάρὶ τὸ κοίταξε κοινῶντας τὸ κεφάλι του χωρὶς ν' ἀγγίξῃ τὸ σκυλάκι, πού, καθὼς φαινόταν, τὸ διασκεδάζε πολὺ.

Ὅταν ὁ φύλακας τοῦ ἔβριζε ὕστερα τὸ ταχυτικὸ του κράς, τὸ λεοντάρὶ ἐχώρισε ἕνα κομμάτι καὶ τὸ ἄφησε νὰ τὸ φάῃ τὸ σκυλάκι.

Τὸ βράδυ, ὅταν ἐπαλῶθηκε τὸ λεοντάρὶ γιὰ νὰ κοιμηθῇ, ὁ μικρὸς σκύλος ἔπεσε κοντὰ του κι' ἀκούμπησε τὸ κεφάλι του πάνω του.

Ἀπὸ τότε τὸ σκυλάκι δὲν ἄφησε τὸ κλουβὶ. Τὸ λεοντάρὶ δὲ τὸ πείραζε καθόλου. Ἐγιναν φίλοι.

Δὲν ἦταν πολὺ εὐκόλο ἀνδοθεῖν τὰ βραβεία, γιατί οἱ περισσότεροι ἀγωνιστές βρῆκαν ὅλα τὰ λάθη. Ὅπως δὴποτε ἐδίωλεξα ἐκείνους πού τὰ βρῆκαν πλὴν ἀδίστακτα, χωρὶς νὰ σημειώσουν καὶ ἄλλα, ἀνύπαρκτα.

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (15 ἐτῶν καὶ ἔνω.)

ΠΡΩΤΟΝ ΠΡΑΒΕΙΟΝ : Νάρκισσος [15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΠΡΑΒΕΙΟΝ : Κάποιος [14Ε]. — Φρύνη [14Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΠΡΑΒΕΙΟΝ : Ἀρχοντοπούλα [13Ε]. — Περιπλοκάς [13Ε]. — Διάννα [13Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [12Ε] εἰς ἑκάστον : Μάγισσα, Νταίξη, Νέλλη, Οὐράνιο Τόξο, Μικρομέγαλη, Δικηγορίνα, Γιγαντιαῖος Νάνος, Γεώργιος Ἀβέρωφ, Ἐντελβάν, Κυρά-Φροσύνη, Γεώργιος Λευκαδίτης, Ἀκούρδιστο Ρολόι, Ἀνουβίς, Λαμπριάς.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [10Ε] εἰς ἑκάστον : Κυρά τῆς Θάλασσας, Ἐρεϊκή, Σιφονέτ, Ἰδανισμός, Ἀτταβύριος, Γλυκερία Πατρίδα, Χόρ-Χόρ Ἀγᾶς, Δημήτριος Γιάνκος, Μιράντα.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (14 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΠΡΑΒΕΙΟΝ : Ἡρώ [15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΠΡΑΒΕΙΟΝ : Μόσχα Κ. Μανούσου [14Ε]. — Ἀῦρα τοῦ Σαρονικοῦ [14Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΠΡΑΒΕΙΟΝ : Τάκης Χουρδάκης [13Ε]. — Στέφανος Δόξης [13Ε]. — Ἀγνούλα [13Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [12Ε] εἰς ἑκάστον : Λυσόχαρτο, Ἀγγελουδί, Ἀργοναύτης, Γαλάτεια, Λάτρη, τοῦ Ἀπείρου, Ἀπτερος Νίκη, Γλυκοχάραμα, Δροσερό Μελέτι, Σπυριδίων Σάνδης, Καρυατίς.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [11Ε] εἰς ἑκάστον : Ἰσχύς τοῦ Πεπρωμένου, Λουλούδι τῆς Χαράς, Μικρὴ Ἀμαζών, Λευκάτας, Τραπουλόχαρτο, Μαρία Παπανικολάου, Ναῖς, Μύρον τῆς Ἀνδρου, Ρωμαῖος Ποίγκιν.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [10Ε] εἰς ἑκάστον : Παινεμένο Ἀνδριωτάκι, Γιαννάκης Ζαχαριδῆς, Χαραυγή.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Ε' ΑΓΩΝΙΣΜΑΤΟΣ

Ἐμμετρη μετάφραση ἀπὸ τὸ ἀρχαῖο ἑλληνικό.

Εἶχα ζητήσῃ νὰ μεταφρασθῇ πιστά, εἴτε σὲ στίχους, εἴτε καὶ στὸ πεζό, τὸ ἐπίγραμμα πού ἔγραψε γιὰ τὸν τάφο του ὁ μέγας Αἰσχύλος :

Αἰσχύλον Εὐφορίωνος Ἀθηναῖον τόδε κενὸν μνήμα πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας ἄλκην δ' εὐδόμηον παραθνήσκον ἄλσος (ἄν εἴποι καὶ θαυματοποιὸς Μῆδος ἐπιστάμενος).

Τὸ ἐπίγραμμα αὐτὸ κάνει αἰσθησιμὴν, πρώτα-πρώτα, γιατί ὁ Αἰσχύλος, ἐνὼ ἦταν κι' ἕνας ἔξοχος τραγικὸς ποιητής, δὲν θέλησε νὰ γραφῇ στὸν τάφο του παρὰ μόνον πὼς ἦταν ἕνας γενναῖος μαρτυρομαχός. Ἐξήγησα μάλιστα καὶ τὴν ἐξήγησιν αὐτοῦ τοῦ παραδόξου, πού μερικοὶ τὴν ἔδωσαν ὠραῖοτατα, θυμίζοντας ὅτι γιὰ τοὺς ἀρχαίους Ἀθηναίους ἡ πρώτη ἀρετὴ ἦταν ἡ ἀνδρεία στὸν πόλεμο γιὰ τὴν πατρίδα («ὕπερ βολέμων καὶ ἐσσιῶν»), κι' ὅλα τὰλλα, κι' ἡ λογοτεχνικὴ εὐδοκίμησις ἀκόμα (μεγάλος ποιητής, μεγάλος πεζογράφος) θεωροῦνταν εἴτε δευτερεύοντα, εἴτε δείγματα τῆς ἀνώτερης φιλοπατρίας. Πολλοὶ όμως ὅχι μόνον δὲν ἔδωσαν καμιά ἐξήγησιν, ἀλλ' οὔτε κἀν πρόσεσαν στὸ σπουδαῖο αὐτὸ σημεῖο, κι' ἔκαμαν τὸν Αἰσχύλον νὰ λέγῃ σὺ ἐπίγραμμα τοῦ πὼς εἶναι ἕνδοξος ποιητής! Αὐτοὶ ἤλθαν δὲ κατώτερη θέσιν ἀπὸ ἄλλους πού

δὲν ἤξεραν τόσα ἀρχαῖα ἑλληνικά, ὥστε νὰ ἐξηγήσουν καλὰ τὸ κείμενον, καὶ τὸ «πεπρωμένον» τὸ μετάφρασαν «σοτωμένον», «κατεστραμμένον», τὸ «πυροφόρο» (πυροφόρος = αἰτοφόρος, εὐφορός) «θερμὴ», «ζεστὴ» κι' ἄλλα τέτοια λάθη.

Ἐλαφρότερα πάλι ἀπ' αὐτὰ εἶναι τὰ λάθη στὴ σιγουρηγία καὶ στὴν ἔκφραση. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς λίγοι κατόρθωσαν νὰ κάμουν ἕνα καλὸ τετράστιχο — ἡ ἐξάστιχο — πού ν' ἀποδίδῃ ὁπωσδήποτε τὸ πρωτότυπον. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς σχετικῶς δόκιμους αὐτοὺς μεταφραστές ἔχουν ἕνα ἢ δύο στίχους καλοὺς, ὠραίους, καὶ τοὺς ἄλλους μετριούς ἢ ἀσχημούς. Παράδειγμα τὸ ἑμμετρο τοῦ Γιγαντιαίου Νάνου :

Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, πού ἀπέθανε δώδεκα ἐτῶν ἀπὸ τῆς καρπερῆς τῆς Γέλας (ἄν εἴποι, τὸν σφάλει, ὁ Μαραθῶνας ἄς σοῦ πῇ γιὰ τὴν παλληκαριά του, καὶ τὸν Μῆδος ὁ μακρόμαλλος πού ἔφερε τὴν καλὴν).

Οἱ δύο πρώτοι στίχοι δὲν εἶναι καλοί. Λέπει τὸ «Ἀθηναῖος» πού εἶναι σπουδαῖο ἐκεῖνο τὸ ἔδω-κάτου πού μπῆκε γιὰ τὴν ὁμοιοκαταληξίαν, εἶναι περιττό τὸ σφάλι, ἐπίσης γιὰ τὴν ὁμοιοκαταληξίαν, δὲν εἶναι ὁμορφοὶ καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδῃ τόσο πιστὰ τὴν ἐννοίαν (τὸ πρωτότυπον λέει : τόδε κενὸν μνήμα Αἰσχύλου... πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας) δηλαδή : ἀποθανόντα ἐν χρόνῳ πυροφόρου Γέλας.) Ἀκόμη καὶ τὸ Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, δηλ. τὸ γιὸ τοῦ Εὐφορίωνος, δὲν παύει τὴν δημοτικὴν — καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδῃ τόσο πιστὰ τὴν ἐννοίαν (τὸ πρωτότυπον λέει : τόδε κενὸν μνήμα Αἰσχύλου... πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας) δηλαδή : ἀποθανόντα ἐν χρόνῳ πυροφόρου Γέλας.) Ἀκόμη καὶ τὸ Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, δηλ. τὸ γιὸ τοῦ Εὐφορίωνος, δὲν παύει τὴν δημοτικὴν — καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδῃ τόσο πιστὰ τὴν ἐννοίαν (τὸ πρωτότυπον λέει : τόδε κενὸν μνήμα Αἰσχύλου... πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας) δηλαδή : ἀποθανόντα ἐν χρόνῳ πυροφόρου Γέλας.) Ἀκόμη καὶ τὸ Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, δηλ. τὸ γιὸ τοῦ Εὐφορίωνος, δὲν παύει τὴν δημοτικὴν — καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδῃ τόσο πιστὰ τὴν ἐννοίαν (τὸ πρωτότυπον λέει : τόδε κενὸν μνήμα Αἰσχύλου... πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας) δηλαδή : ἀποθανόντα ἐν χρόνῳ πυροφόρου Γέλας.) Ἀκόμη καὶ τὸ Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, δηλ. τὸ γιὸ τοῦ Εὐφορίωνος, δὲν παύει τὴν δημοτικὴν — καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδῃ τόσο πιστὰ τὴν ἐννοίαν (τὸ πρωτότυπον λέει : τόδε κενὸν μνήμα Αἰσχύλου... πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας) δηλαδή : ἀποθανόντα ἐν χρόνῳ πυροφόρου Γέλας.) Ἀκόμη καὶ τὸ Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, δηλ. τὸ γιὸ τοῦ Εὐφορίωνος, δὲν παύει τὴν δημοτικὴν — καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδῃ τόσο πιστὰ τὴν ἐννοίαν (τὸ πρωτότυπον λέει : τόδε κενὸν μνήμα Αἰσχύλου... πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας) δηλαδή : ἀποθανόντα ἐν χρόνῳ πυροφόρου Γέλας.) Ἀκόμη καὶ τὸ Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, δηλ. τὸ γιὸ τοῦ Εὐφορίωνος, δὲν παύει τὴν δημοτικὴν — καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδῃ τόσο πιστὰ τὴν ἐννοίαν (τὸ πρωτότυπον λέει : τόδε κενὸν μνήμα Αἰσχύλου... πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας) δηλαδή : ἀποθανόντα ἐν χρόνῳ πυροφόρου Γέλας.) Ἀκόμη καὶ τὸ Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, δηλ. τὸ γιὸ τοῦ Εὐφορίωνος, δὲν παύει τὴν δημοτικὴν — καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδῃ τόσο πιστὰ τὴν ἐννοίαν (τὸ πρωτότυπον λέει : τόδε κενὸν μνήμα Αἰσχύλου... πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας) δηλαδή : ἀποθανόντα ἐν χρόνῳ πυροφόρου Γέλας.) Ἀκόμη καὶ τὸ Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, δηλ. τὸ γιὸ τοῦ Εὐφορίωνος, δὲν παύει τὴν δημοτικὴν — καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδῃ τόσο πιστὰ τὴν ἐννοίαν (τὸ πρωτότυπον λέει : τόδε κενὸν μνήμα Αἰσχύλου... πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας) δηλαδή : ἀποθανόντα ἐν χρόνῳ πυροφόρου Γέλας.) Ἀκόμη καὶ τὸ Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, δηλ. τὸ γιὸ τοῦ Εὐφορίωνος, δὲν παύει τὴν δημοτικὴν — καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδῃ τόσο πιστὰ τὴν ἐννοίαν (τὸ πρωτότυπον λέει : τόδε κενὸν μνήμα Αἰσχύλου... πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας) δηλαδή : ἀποθανόντα ἐν χρόνῳ πυροφόρου Γέλας.) Ἀκόμη καὶ τὸ Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, δηλ. τὸ γιὸ τοῦ Εὐφορίωνος, δὲν παύει τὴν δημοτικὴν — καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδῃ τόσο πιστὰ τὴν ἐννοίαν (τὸ πρωτότυπον λέει : τόδε κενὸν μνήμα Αἰσχύλου... πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας) δηλαδή : ἀποθανόντα ἐν χρόνῳ πυροφόρου Γέλας.) Ἀκόμη καὶ τὸ Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, δηλ. τὸ γιὸ τοῦ Εὐφορίωνος, δὲν παύει τὴν δημοτικὴν — καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδῃ τόσο πιστὰ τὴν ἐννοίαν (τὸ πρωτότυπον λέει : τόδε κενὸν μνήμα Αἰσχύλου... πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας) δηλαδή : ἀποθανόντα ἐν χρόνῳ πυροφόρου Γέλας.) Ἀκόμη καὶ τὸ Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, δηλ. τὸ γιὸ τοῦ Εὐφορίωνος, δὲν παύει τὴν δημοτικὴν — καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδῃ τόσο πιστὰ τὴν ἐννοίαν (τὸ πρωτότυπον λέει : τόδε κενὸν μνήμα Αἰσχύλου... πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας) δηλαδή : ἀποθανόντα ἐν χρόνῳ πυροφόρου Γέλας.) Ἀκόμη καὶ τὸ Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, δηλ. τὸ γιὸ τοῦ Εὐφορίωνος, δὲν παύει τὴν δημοτικὴν — καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδῃ τόσο πιστὰ τὴν ἐννοίαν (τὸ πρωτότυπον λέει : τόδε κενὸν μνήμα Αἰσχύλου... πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας) δηλαδή : ἀποθανόντα ἐν χρόνῳ πυροφόρου Γέλας.) Ἀκόμη καὶ τὸ Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, δηλ. τὸ γιὸ τοῦ Εὐφορίωνος, δὲν παύει τὴν δημοτικὴν — καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδῃ τόσο πιστὰ τὴν ἐννοίαν (τὸ πρωτότυπον λέει : τόδε κενὸν μνήμα Αἰσχύλου... πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας) δηλαδή : ἀποθανόντα ἐν χρόνῳ πυροφόρου Γέλας.) Ἀκόμη καὶ τὸ Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, δηλ. τὸ γιὸ τοῦ Εὐφορίωνος, δὲν παύει τὴν δημοτικὴν — καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδῃ τόσο πιστὰ τὴν ἐννοίαν (τὸ πρωτότυπον λέει : τόδε κενὸν μνήμα Αἰσχύλου... πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας) δηλαδή : ἀποθανόντα ἐν χρόνῳ πυροφόρου Γέλας.) Ἀκόμη καὶ τὸ Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, δηλ. τὸ γιὸ τοῦ Εὐφορίωνος, δὲν παύει τὴν δημοτικὴν — καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδῃ τόσο πιστὰ τὴν ἐννοίαν (τὸ πρωτότυπον λέει : τόδε κενὸν μνήμα Αἰσχύλου... πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας) δηλαδή : ἀποθανόντα ἐν χρόνῳ πυροφόρου Γέλας.) Ἀκόμη καὶ τὸ Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, δηλ. τὸ γιὸ τοῦ Εὐφορίωνος, δὲν παύει τὴν δημοτικὴν — καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδῃ τόσο πιστὰ τὴν ἐννοίαν (τὸ πρωτότυπον λέει : τόδε κενὸν μνήμα Αἰσχύλου... πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας) δηλαδή : ἀποθανόντα ἐν χρόνῳ πυροφόρου Γέλας.) Ἀκόμη καὶ τὸ Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, δηλ. τὸ γιὸ τοῦ Εὐφορίωνος, δὲν παύει τὴν δημοτικὴν — καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδῃ τόσο πιστὰ τὴν ἐννοίαν (τὸ πρωτότυπον λέει : τόδε κενὸν μνήμα Αἰσχύλου... πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας) δηλαδή : ἀποθανόντα ἐν χρόνῳ πυροφόρου Γέλας.) Ἀκόμη καὶ τὸ Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, δηλ. τὸ γιὸ τοῦ Εὐφορίωνος, δὲν παύει τὴν δημοτικὴν — καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδῃ τόσο πιστὰ τὴν ἐννοίαν (τὸ πρωτότυπον λέει : τόδε κενὸν μνήμα Αἰσχύλου... πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας) δηλαδή : ἀποθανόντα ἐν χρόνῳ πυροφόρου Γέλας.) Ἀκόμη καὶ τὸ Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, δηλ. τὸ γιὸ τοῦ Εὐφορίωνος, δὲν παύει τὴν δημοτικὴν — καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδῃ τόσο πιστὰ τὴν ἐννοίαν (τὸ πρωτότυπον λέει : τόδε κενὸν μνήμα Αἰσχύλου... πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας) δηλαδή : ἀποθανόντα ἐν χρόνῳ πυροφόρου Γέλας.) Ἀκόμη καὶ τὸ Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, δηλ. τὸ γιὸ τοῦ Εὐφορίωνος, δὲν παύει τὴν δημοτικὴν — καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδῃ τόσο πιστὰ τὴν ἐννοίαν (τὸ πρωτότυπον λέει : τόδε κενὸν μνήμα Αἰσχύλου... πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας) δηλαδή : ἀποθανόντα ἐν χρόνῳ πυροφόρου Γέλας.) Ἀκόμη καὶ τὸ Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, δηλ. τὸ γιὸ τοῦ Εὐφορίωνος, δὲν παύει τὴν δημοτικὴν — καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδῃ τόσο πιστὰ τὴν ἐννοίαν (τὸ πρωτότυπον λέει : τόδε κενὸν μνήμα Αἰσχύλου... πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας) δηλαδή : ἀποθανόντα ἐν χρόνῳ πυροφόρου Γέλας.) Ἀκόμη καὶ τὸ Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, δηλ. τὸ γιὸ τοῦ Εὐφορίωνος, δὲν παύει τὴν δημοτικὴν — καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδῃ τόσο πιστὰ τὴν ἐννοίαν (τὸ πρωτότυπον λέει : τόδε κενὸν μνήμα Αἰσχύλου... πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας) δηλαδή : ἀποθανόντα ἐν χρόνῳ πυροφόρου Γέλας.) Ἀκόμη καὶ τὸ Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, δηλ. τὸ γιὸ τοῦ Εὐφορίωνος, δὲν παύει τὴν δημοτικὴν — καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδῃ τόσο πιστὰ τὴν ἐννοίαν (τὸ πρωτότυπον λέει : τόδε κενὸν μνήμα Αἰσχύλου... πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας) δηλαδή : ἀποθανόντα ἐν χρόνῳ πυροφόρου Γέλας.) Ἀκόμη καὶ τὸ Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, δηλ. τὸ γιὸ τοῦ Εὐφορίωνος, δὲν παύει τὴν δημοτικὴν — καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδῃ τόσο πιστὰ τὴν ἐννοίαν (τὸ πρωτότυπον λέει : τόδε κενὸν μνήμα Αἰσχύλου... πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας) δηλαδή : ἀποθανόντα ἐν χρόνῳ πυροφόρου Γέλας.) Ἀκόμη καὶ τὸ Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, δηλ. τὸ γιὸ τοῦ Εὐφορίωνος, δὲν παύει τὴν δημοτικὴν — καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδῃ τόσο πιστὰ τὴν ἐννοίαν (τὸ πρωτότυπον λέει : τόδε κενὸν μνήμα Αἰσχύλου... πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας) δηλαδή : ἀποθανόντα ἐν χρόνῳ πυροφόρου Γέλας.) Ἀκόμη καὶ τὸ Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, δηλ. τὸ γιὸ τοῦ Εὐφορίωνος, δὲν παύει τὴν δημοτικὴν — καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδῃ τόσο πιστὰ τὴν ἐννοίαν (τὸ πρωτότυπον λέει : τόδε κενὸν μνήμα Αἰσχύλου... πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας) δηλαδή : ἀποθανόντα ἐν χρόνῳ πυροφόρου Γέλας.) Ἀκόμη καὶ τὸ Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, δηλ. τὸ γιὸ τοῦ Εὐφορίωνος, δὲν παύει τὴν δημοτικὴν — καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδῃ τόσο πιστὰ τὴν ἐννοίαν (τὸ πρωτότυπον λέει : τόδε κενὸν μνήμα Αἰσχύλου... πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας) δηλαδή : ἀποθανόντα ἐν χρόνῳ πυροφόρου Γέλας.) Ἀκόμη καὶ τὸ Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, δηλ. τὸ γιὸ τοῦ Εὐφορίωνος, δὲν παύει τὴν δημοτικὴν — καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδῃ τόσο πιστὰ τὴν ἐννοίαν (τὸ πρωτότυπον λέει : τόδε κενὸν μνήμα Αἰσχύλου... πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας) δηλαδή : ἀποθανόντα ἐν χρόνῳ πυροφόρου Γέλας.) Ἀκόμη καὶ τὸ Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, δηλ. τὸ γιὸ τοῦ Εὐφορίωνος, δὲν παύει τὴν δημοτικὴν — καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδῃ τόσο πιστὰ τὴν ἐννοίαν (τὸ πρωτότυπον λέει : τόδε κενὸν μνήμα Αἰσχύλου... πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας) δηλαδή : ἀποθανόντα ἐν χρόνῳ πυροφόρου Γέλας.) Ἀκόμη καὶ τὸ Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, δηλ. τὸ γιὸ τοῦ Εὐφορίωνος, δὲν παύει τὴν δημοτικὴν — καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδῃ τόσο πιστὰ τὴν ἐννοίαν (τὸ πρωτότυπον λέει : τόδε κενὸν μνήμα Αἰσχύλου... πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας) δηλαδή : ἀποθανόντα ἐν χρόνῳ πυροφόρου Γέλας.) Ἀκόμη καὶ τὸ Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, δηλ. τὸ γιὸ τοῦ Εὐφορίωνος, δὲν παύει τὴν δημοτικὴν — καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδῃ τόσο πιστὰ τὴν ἐννοίαν (τὸ πρωτότυπον λέει : τόδε κενὸν μνήμα Αἰσχύλου... πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας) δηλαδή : ἀποθανόντα ἐν χρόνῳ πυροφόρου Γέλας.) Ἀκόμη καὶ τὸ Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, δηλ. τὸ γιὸ τοῦ Εὐφορίωνος, δὲν παύει τὴν δημοτικὴν — καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδῃ τόσο πιστὰ τὴν ἐννοίαν (τὸ πρωτότυπον λέει : τόδε κενὸν μνήμα Αἰσχύλου... πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας) δηλαδή : ἀποθανόντα ἐν χρόνῳ πυροφόρου Γέλας.) Ἀκόμη καὶ τὸ Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, δηλ. τὸ γιὸ τοῦ Εὐφορίωνος, δὲν παύει τὴν δημοτικὴν — καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδῃ τόσο πιστὰ τὴν ἐννοίαν (τὸ πρωτότυπον λέει : τόδε κενὸν μνήμα Αἰσχύλου... πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας) δηλαδή : ἀποθανόντα ἐν χρόνῳ πυροφόρου Γέλας.) Ἀκόμη καὶ τὸ Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, δηλ. τὸ γιὸ τοῦ Εὐφορίωνος, δὲν παύει τὴν δημοτικὴν — καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδῃ τόσο πιστὰ τὴν ἐννοίαν (τὸ πρωτότυπον λέει : τόδε κενὸν μνήμα Αἰσχύλου... πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας) δηλαδή : ἀποθανόντα ἐν χρόνῳ πυροφόρου Γέλας.) Ἀκόμη καὶ τὸ Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, δηλ. τὸ γιὸ τοῦ Εὐφορίωνος, δὲν παύει τὴν δημοτικὴν — καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδῃ τόσο πιστὰ τὴν ἐννοίαν (τὸ πρωτότυπον λέει : τόδε κενὸν μνήμα Αἰσχύλου... πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας) δηλαδή : ἀποθανόντα ἐν χρόνῳ πυροφόρου Γέλας.) Ἀκόμη καὶ τὸ Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, δηλ. τὸ γιὸ τοῦ Εὐφορίωνος, δὲν παύει τὴν δημοτικὴν — καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδῃ τόσο πιστὰ τὴν ἐννοίαν (τὸ πρωτότυπον λέει : τόδε κενὸν μνήμα Αἰσχύλου... πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας) δηλαδή : ἀποθανόντα ἐν χρόνῳ πυροφόρου Γέλας.) Ἀκόμη καὶ τὸ Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, δηλ. τὸ γιὸ τοῦ Εὐφορίωνος, δὲν παύει τὴν δημοτικὴν — καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδῃ τόσο πιστὰ τὴν ἐννοίαν (τὸ πρωτότυπον λέει : τόδε κενὸν μνήμα Αἰσχύλου... πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας) δηλαδή : ἀποθανόντα ἐν χρόνῳ πυροφόρου Γέλας.) Ἀκόμη καὶ τὸ Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, δηλ. τὸ γιὸ τοῦ Εὐφορίωνος, δὲν παύει τὴν δημοτικὴν — καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδῃ τόσο πιστὰ τὴν ἐννοίαν (τὸ πρωτότυπον λέει : τόδε κενὸν μνήμα Αἰσχύλου... πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας) δηλαδή : ἀποθανόντα ἐν χρόνῳ πυροφόρου Γέλας.) Ἀκόμη καὶ τὸ Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, δηλ. τὸ γιὸ τοῦ Εὐφορίωνος, δὲν παύει τὴν δημοτικὴν — καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδῃ τόσο πιστὰ τὴν ἐννοίαν (τὸ πρωτότυπον λέει : τόδε κενὸν μνήμα Αἰσχύλου... πεπρωμένον πυροφόροιο Γέλας) δηλαδή : ἀποθανόντα ἐν χρόνῳ πυροφόρου Γέλας.) Ἀκόμη καὶ τὸ Αἰσχύλον Εὐφορίωνος, δηλ. τὸ γιὸ τοῦ Εὐφορίωνος, δὲν παύει τὴν δημοτικὴν — καὶ τὸ μνήμα αὐτὸ τῆς καρπερῆς Γέλας δὲν ἀποδίδ

λός κι' εδάγκασε τὸ χεῖλι του όταν τοῦ ἔδειξε τὴν ἐξυπνὴ περικοπὴ τοῦ γράμματός σου. Φίλησέ μου τὸ μικρὸ ἀδελφό, ποὺ πηγαίνει τώρα καὶ σχολεῖτο.

Ναί, **Παρηγοριά**, σὸ μεγάλο σου δυστύχημα, δὲν μπορεῖ παρά νὰ βρῆς λίγη παρηγοριά καὶ σὲ μένα. Κι' ὅπως μὰ ἀπὸ τίς μεγαλύτερες χαρὲς τῆς ζωῆς σου ἦταν τότε ποὺ εἶδες τὸ πρῶτο σου κομμάτι στὴ Σελίδα, ἔτσι καὶ τώρα, κοντά μου πάλι, μπορεῖ νάχῃς κι' ἄλλες τέτοιες χαρὲς. Ἀλλὰ τὸ κυριώτερο εἶναι ποὺ θάπαυοιχόσαι. Τίποτα, παιδί μου, δὲν παρηγορεῖ περισσότερο ἀπὸ μιά ἀγαπημένη ἐργασία.

Ὁ **Ριγολέτος** μοῦ γράφει ὅτι ἡ **Ἀφροιάνα**, ἡ **Κοκκινόπετρα** καὶ τὸ **Πλάνο Δοξάρι** τοῦ ἔστειλαν Μ. Μυστικά χωρὶς νὰ τοῦ σημειώσουν τὴ διεύθυνσίν τους. Καὶ τώρα πῶς θὰ τοὺς τάνταπώσω; Ἐχει πολὺ δίκιο τὸ παιδί...

Στεφανομένη Δόξα, ποὺ παρακολουθεῖς τὴν κίνησιν μέ τόσο ζήλο, σοῦ ἔστειλα 8, τι ζήτησες κι' ἔχω στὴ διάθεσή σου δρ. 19 — **Δικηγορίνα**, ποὺ ἡ χάρη θὰ σοῦ γίνῃ — **Εἰρήνη**, ποὺ μοῦ γράφεις τόσα ἐνδιαφέροντα — **Νοστράδαμ**, ποὺ σὲ πληροφοροῦ ὅτι ὁ **Τ.** δὲν μένει στὴ Θεσσαλονίκη — **Ναῖς**, ποὺ τὸ γράμμα σου τὸ διάβασε κι' ὁ Ἀνανίας — **Μπουμπουλίνα**, ποὺ σοῦ ἄρσες τόσο τὸ κομμάτι τῆς **Μυρρέτας** — **Ξανθοῦλα**, ποὺ ἐλπίζω νὰ σοῦ πέρασε... ἡ τεμπελιά — **Ἰππότη τῶν Ρόδων**, ποὺ πολὺ δυσκολὰ διάβασα τώρατὸ σου γράμμα — **Λήνδα**, ποὺ περιμένω τὸ κομμάτι σου — **Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ**, ποὺ ἔλαβα 8λες σου τίς λύσεις, ἔστειλα καὶ χαιρετῶ τὴν **Ζ. Κ.** — **Νικηφόρε Οὐρανέ**, καλὰ μου παιδιά, λυποῦμαι ποὺ δὲν ἔχω τόπο σήμερα νὰ σὰς ἀπαντήσω μὲ περισσότερα. Θὰ μοῦ ξαναγράψετε βέβαια, καὶ τότε...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀναγνωστέον, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα. δρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγνωστέονα ἱσχύουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1931 "Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ 80α ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Βάτραχος Νο 36, α. (Συλλ. Βατρ.). Βάτραχος Νο 39, κ. (Συλλ. Βατρ.). Βάτραχος Νο 40, κ. (Συλλ. Βατρ.). Ἐδουάρδος Μπιάνκο, α. (ΘΚ).

Ἡ **Διάπλασις ἀσπάζεται** τοὺς φίλους τῆς: **Λυσόχαρτο** (ἔλαβα τίς ἀπαντήσεις σου χαρτί ἔστειλα) **Σπίθαν** (ἔλαβα καὶ ἀκύρωσα τὴν προηγούμενη) **Ἀλίκη Πιερράκου** (ἔστειλα φυλλάδια 33-46) **Ἀνθισμένην Τριανταφυλλίαν** (λυτήθηκα πολὺ, ἐννοεῖς ὅμως ὅτι δὲν μπορῶ νὰ γράψω τίποτα, ἂν δὲν μοῦ τὸ ἀναγγέλλουν οἱ συγγενεῖς: τὸ γράμμα σου ὠραιότατο) **Εὐάν Ἀδάμ** (μὰ κι' οἱ «σκέψεις» κομμάτι εἶναι ὥστε μόνον ἀφοῦ μάθης τὴν τύχην αὐτοῦ, θὰ μοῦ στείλῃς τὸ ἄλλο) **Ἡλιογέννητην** (σὲ συγχαίρω γιὰ τὴν ἐπιτυχία στὶς εἰσιτηρίους ἐξετάσεις τοῦ Ἀρακείου νά, γι' αὐτὸ σὰς λέω νὰ γράφετε καθάρα: σὸ κομμάτι σου ἔγιναν τόσα τυπογραφικὰ λάθη, ποὺ δὲν ἔχω οὔτε τόπο νὰ τὰραδιάσω...) **Ἰνδιάναν** (τὰ

ἔλαβα 8λα" σ' εὐχαριστῶ γιὰ τίς καλὲς διαθέσεις: δὲν πειράζει, ἀργότερα...) **Νέαν Ἑλλάδα** (στὴ Συλλογὴ σου ὑπάρχουν βέβαια κι' ἄλλες δημοσιεύσιμες Ἀσκήσεις καὶ θὰ σοῦ δημοσιεύωδὺν ἀκόμα μερικές—μὲ τὴ σειρά τούσ—ὡς ποὺ νὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος διαγωνισμός καὶ νὰ λάβω νέες Συλλογές γι' αὐτόν: ἀλλὰ τότε πάλι μπορεῖς νὰ μοῦ στείλῃς) **Γλάρον τοῦ Αἰγαίου** (ἔκαμες πολὺ καλὰ: θὰ σοῦ πῶ όταν ἔλθῃ ἡ σειρά του νὰ τὸ διαβάσω) **Ντίνον Ἀνγέριτην** (σὺμφωνοι: σὸ ἐξῆς δὲν θὰ σοῦ δημοσιεύω παρά κομμάτια ποὺ θὰ μποροῦν νὰ δημοσιευθοῦν χωρὶς καμμίαν ἀλλαγὴ: νὰ ξεργῇς ὅμως ὅτι τέτοια κομμάτια εἶναι πῶς σπάνια ἀπ' τίς ἀσπρες μύγες) **Δούλιν Δωδεκάνησον** (δεκτέ) **Κρητιδεῖ Ἀκρογιάλι** (ἀδικα ἐκοπίσας: ἄλλο Ἄσων καὶ ἄλλο Ἀσκήσεων: ἐ 257ος ποὺ προκηρύχθηκε, εἶναι Ἄσων: ὥστε αὐτὴ τὴ Συλλογὴ θὰ μοῦ τὴν ξαναστείλῃς όταν προκηρυχθῇ ὁ διαγ. τῶν Ἀσκήσεων) **Κόμητα τῆς Πέτρας** (ἔχω στὴ διάθεσή σου δρ. 88) **Πληγωμένον Ἀστὸν** (τὰ ἔλαβα 8λα, περίμενε) **Τρελὸν Βιολίσταν, Καπετὰν Μισοῦλιν, Δατάνιαν, Σικωνιάν Ἀῦραν, Χρυσὴν Βελόναν** κτλ.

Εἰς 8σας ἀπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 2 Νοεμβρίου, θάπαντήσω σὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 256ου Διαγωνισμοῦ Ἄσων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 7 Ἰανουαρίου.

662. Λεξιγραφίος

— Ἀσπρο λουλούδι ποὺ ἀγαπῶ, Σὺ, τ' ἀνθογυάλι μου αὐτὸ Πῶς θὰ μοῦ τὸ στολίσῃς; — Ἐγὼ ἀμέσως νὰ σοῦ πῶ: Ὅταν μὲ καί τι γλυκὸ Δυὸ γράμματα κολλήσῃς.

663. Λογοπαικτικὸς Λεξιγραφίος Μὲ 8, τι σίγμα ἐσὺ μπορεῖς Μιά ὥρα καὶ λίμνη νὰ μὰς φτιάσῃς; Ψάξε λιγάκι—θὰ τὸ βοῆς Χωρὶς καθόλου νὰ κοπίσῃς.

664. Στοιχειογραφίος

Τὸ ψαρεῖν αὐτὸ θὰ βγάλῃ Τὸ λαίμα καὶ τὸ κεφάλι Κι' ἔτσι γίνεται ἄλλη λέξη... — Τὴν ὁμολογία σου! θὰ βρῇς!

665. Αναγραμματισμὸς

Ἦταν γιὰ τὸς μεγάλος Ὅσο καλὸς ἄλλος. Μὰ σεῖς τὰ γράμματά του Τὰ κάνῃς τε ἄνω-κάτω, Καὶ γίνῃς ἓνα πρᾶγμα Πού, σὰ νὰ τὸχε τάμα, Βάζ' ἡ Μαριὼ στὸν ὦμο Καί... γιὰ τὴ βούσιν δρόμο!

666. Αἶνιγμα

Κάποιον ἀποικία Στὴν Ἀφρικὴ Τὸ ἴθνηλό μου.

Οἱ ἄλλαι, 8οντες κατοικίαν συνδρομῇ καὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νῆαν των διευθύνων, γιὰ τὸ γραφεῖόν μας ἀποστελλόντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταβνίας. Ἄλλως δὲν εὐθιγνόμεθα διὰ τὴν ἀπόλυσιν τῶν φυλλαδίων των.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς **Α' Περιόδου** (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δρχ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς **Β' Περιόδου** (1894—1930), ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 37 ἐν ὧν. Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894—1928 τιμῶνται ἕκαστος ἀρραφος δρχ. 80 καὶ ραμμένος δρχ. 85. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929 καὶ 1930 τιμῶνται ἕκαστος ἀρραφος δρχ. 110 καὶ ραμμένος δρχ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. 5 ὁ ἀρραφος καὶ δρχ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. 23 εἴτε ἀρραφος εἴτε ραμμένος.

Πόλη μεγάλη, Κι' αὐτὴ ἔκει, Τὸ σὺδέτερό μου.

667. Δικτυωτὸν

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Τὸ πρῶτο ὄρατο λουλούδι, Μυριστικὸ ὅμως ὄχι Τὸ δευτέρό μου ὁ χάρτης Τῶν Ἰνδιῶν θὰ τὸχει. Τὸ τρίτο στὴν Ἑλλάδα Ἡρωϊκὴ μιά χώρα Κι' ἱστορικὸ πόταμι Τὸ στήμα κλείνει τώρα.

668. Κρυπτογραφικὸν

123456=Φυτὸν
23156=Ποταμὸς τ. Ἰταλίας
35456=Νήσος τοῦ Αἰγαίου
421256=Ἀρχ. βασιλεὺς
5123=Καθ' ὕπνους
623356=Ποταμὸς

669-673. Μαγικὸν Γράμμα

Τὴ ἀνταλλαγὴ ἐνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς Χ νὰ σχηματισθοῦν, δι' ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις: **γοργός, Μάιος, ἀνέρον, γαῦρος, τείνω.**

674. Ἐπιγραφή ἐκ Τριπλῆς Ἀκροστογίδος

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

675. **Φωνηεντόλιπον** σσ-σ-ς-σσν-λνν-σ
676. **Δημῶδες Αἶνιγμα-Γεῖφος** πετσί
μέλι καὶ κεχρὶ
πετσί

Νάναγνωσθῇ καὶ νὰ λυθῇ. **[Ὁλόκληρος ἡ βραβευθεῖσα εἰς τὸ Πένταθλον συλλογὴ τῆς ΗΡΟΥΣ, πλὴν ἐνὸς Μεταγραμματοςτοῦ ἐλλείπει χώρου.]**

ΛΥΣΕΙΣ τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 34

483. Βουκέφαλος (βοῦ, Κεφαλος). — 484. Πονὴ (πῖ, νῖ.) — 485. Τρία-Τροία.—486. Ἐνδεια (ἐν, διά.) —487.

ΑΓΩΝ 488. **ΕΠΙΚΟΥ-ΗΡΩΣ** ΡΟΣ (Πύρρος, ΑΔΗΣ ἱερεὺς, Κροῖσος, ΗΣΑΥ οὐριος, ὕπερος, οὔπος, σκίουρος). — 489. ΑΓΑΠΑΤΕ ΑΛΛΗΛΟΥΣ (ΑΓΑθός, ἀρΠΑ, Τελος, Ἀλτης, γαΔΗ, ἄΛΛΟΥΣ). —490. Ἄν δὲν κάμῃς λάθος δὲν μαθαίνεις—491. Ἐνα κι' ἓνα κάνουν δύο. (ἐν α κι', ἐν α κα, νοῦν δύο.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΛΑ'—687
Σ ἐ λίγες μέρες θγαίνει τὸ 6' φύλλο τῆς **ΛΟΓΟΙΕΚΝΙΑΣ**, ἡ πλουσιωτάτη. Δίσις: Α. Ἀσημακόπουλον, Λεόντειον Λύκειον, Ἄνω Πατήσια, Ἀθήνας.

ΛΑ'—688
Ε να τυπογραφικὸ λάθος, Τρισκατάρατε, ἔκαμε στὴν (ΛΑ'—640) ἀγγελία τὴν Μπέικου, Μπάικου (Βεβαίωση Διαπλ., Ἐκεῖνο ὅμως τὸ «Πανδώρα Τρελλῆ» τὴ ἤθελε νὰ πῇ: ἴσως ὅτι εἶσαι αὐ Τρελλὸς-Νοστράδαμος.

ΛΑ'—689
Σ κλάβε Βορειοπειρωτῇ, γιὰτί σιωπῇς; Μικρὰ Μυστικὰ ἔλαβες; Νὰ περιμένω ἀκόμα: **Κεφαλλονίτης**.

ΛΑ'—690
Π αλαβες! ἔζητες; Μὰ ἀφοῦ δὲν πεθάνατε, βέβαια. Ἀλλὰ τί ἄλλο κάνετε ἀδράττετε; Ἀκοῦστε!!! Δράττεται!!! Ε! Μάλιστα, δράττεσθε ἀπ' τὰ καλλιὰς. **Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ Μονακρίβη**

ΛΑ'—691
Η Ἀρλίτα χαιρετᾷ τὰ Διαπλασάπουλα μετὸ καινούριο τῆς ψευδώνυμο ἱραγεῦδι τῆς Φλογέρας

ΛΑ'—692
Π ανελληνίον ὄνειρο, καρδιόδωγαλτες, εὐχὲς γιὰ τὴ νιοστὴ σου. **Χρυσένειρο—Ἀρλίτα**

ΛΑ'—693
Π αληθ' Ἀθῆνα, πότε τέλος θὰ γνωρίστομε; μὲ ξέρεις; ἴσως νάμαστε φίλες... συγγενεῖς... Εἴ, ma chérie? **Χρυσένειρο**

ΛΑ'—694
Π ρωτομπαίνοντας σὸ μωρὸν σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως χαιρετᾷ δλους μου: Θεολόγον Κιτσανόν, Πόστ. Ρεσάντ. Πάτρας, διὰ **Ἐδουάρδου Μπιάνκο**

ΛΑ'—695
Ι ΑΣ, ἀλληλογραφεῖτε: Γράψατε εἰς τὴν Δώδεκα Π.) Ρόδον—Αἰγίον. **Δωδεκανησιακὸς Πέθος**

ΛΑ'—696
Μ ίκου Μάους, γιὰ τὴ νιοστὴ σου, δοδεσμη ἀπὸ εὐχολέας καὶ εὐδοκίαν σου, Ἀγνή, Λορέττα Γιούγκ, Πειραιώτισσα, Σβελοπούλου, Στεφανίδου

ΛΑ'—697
Α γαπητὴ μας Ἐντελβέρτα, γιὰ τὴν νιοστὴ σου τίς θερμότερες εὐχολέας μας **Ἰζόλη, Πονεμένο Χαμόγελο**